

SECOND-CLASS POSTAGE PAID
AT CHESTER, PENNSYLVANIA

S. Михалік

Я ДОРОГА І ПРАВДА

Я ЖИТТЯ (ІСАНА 14:6)

ДІСЛАНЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Bimonthly — THE MESSENGER of TRUTH — Vol. XXXIV

Ч. 7-8 — Липень — Серпень — 1960 — July — August — No. 7-8

ОРГАН УКРАЇНСЬКОГО МІСІОНО - БІБЛІНОГО ТОВАРИСТВА —
ОБ'ЄДНАННЯ ЕВАНГЕЛЬСЬКО - БАГІСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У ПАСШ.

ШРІНІВІТАННЯ

Братам із П. А. С. Ш.

Прийміть, брати, привіт цей щирий
Від наших люблячих сердець
За те, що ви з любови й віри
До нас прийшли вже накінець.

Збулися давні наші мрії:
Таки прислав вас любий Спас,
І ми Йому журбу й надії —
Передамо тут через вас.

Від Нього через вас почуєм
Святі євангельські слова,
І заспіваем — Алілуя!
Христові Спасові — хвала!

О, Боже Господи могутній,
Нас об'єднай, благослові!
Щоб всі Церкви були в майбутнім
В союзі Спаса-Голови!!!

Анна Мотієнко
Куритіба, Бразилія
6. VII. 1960

ІЗ ПРАЦІ НА НІВІ БОЖІЙ

ГАРТФОРД, Конн., ПАСШ. 4 та 5 червня цього року наша Церква переживала велику радість. Мала вона дві урочистості: святе хрещення та 25-тирічний ювілей літературної діяльності широкознаного евангельського діяча, нашого проповідника брата Григорія Домашовця.

У суботу 4 червня прибули до нас гости з Крумліну, Честеру, Вонсакету, Ньюарку та з деяких інших громад. Брат О. Гур'як передав привітання та побажання від Церкви в Крумліні (коло Честеру) для ювілята, а потім брат А. Косів у промові підкреслив у світлі Слова Божого значення благословенної праці проповідника та евангельського письменника. Сестра Просятковська передовіла гарного вірша про сіяча зерна евангельського, що відносилося до ювілята.

У неділю 5 червня була чудова по-года в нашему зеленому місті, повному парків і садів. Велика Заля УМСА наповнилася слухачами Слова Божого. Гарну програму прикрасили два хори Церков — нашої та з Ньюарку, дуети родини Ковалів та гра новоутвореної з 15 душ оркестри, що прибула з своїм пастором із Ньюарку, Володимиром Домашовцем, який із бр. Ковалем багато працюють серед молоді в Ньюарку. Брат Петро Бартків у змістовному слові спричинився до піднесення урочистого настрою. Надхненну проповідь виголосив бр. Вол. Домашовець.

По ранішній Богослужбі настав обід, а потім о год. 2 настало знов урочистість святої хрещення. У звязку з нею та під час проповідей мимоволі згадалися брати та сестри з-пода „залізної завіси”, що не мають золотої духовної вільності та далі стогнуть під ярмом безвірників червоних. Багато гостей, а серед них і ті, що в своєму житті вперше чули Слово Боже, насолоджувалися ним, із напругою його слухаючи. Особливо уважно вислухали вони декламацію твору ювілята „Дві милі”, що його

декламували декілька братів і сестер. Потім по проповіді відбулося в урочистій тиші та в піднесенні духовному same хрищення. Із повними серцями подяки Господеві виходили слухачі; для них удолині була приготована добра християнська вечера.

А по вечери настало урочистість ювілею. У промовах ми всі почули яскравий образ праці брата Григорія Домашовця, що 25 років тому ще в Рідному Краю розпочав свою благословенну духовну літературну роботу. Промовці підкреслили значення та вплив на життя віруючих таких творів, як ті „Дві милі”, що їх чули того дня. Саме того дня з'явилася з друку збірка творів ювілята, що їх було зібрано із різних журналів за ті 25 років. Брати з інших Церков, а також і з нашої (Д. Колішко, Ступницький, Сайко та інші) передовіли свої враження щодо тих благословених творів. По Богослужбі присутні залишки набули ті твори, щоб потім насолоджуватися читанням їх. П'ятеро дітей із недільної школи відчитували вірші подяки ювілятові, а потім одна з них, О. Швець передала йому та його дружині подарунок та квіти від Церкви, закінчуячи передачу віршованим перевонанням:

І я знаю, любий брате,
Не самі ви, а Господь,
Помагав вам так багато.
І ще поможет всякий часок
І нагороду дасть більш рясну
І кращу від оцих квіток...

Очі ювілята та його вірної дружини, що підтримувала його всі минулі роки, були вологі від сліз...

Із молитвами щирої подяки Господеві за довгорічну роботу брата-ювілята та з найкращими побажаннями для нього та його дружини присутні розходилися та від'їздили з незабутніми спогадами про чудову духовну урочистість...

Присутній.

Зміна адреси: Mr. J. Paprockyj,
317 East Clarkson Ave.
Philadelphia 20, Pa.

“I am the Way, the Truth, and the Life”
(John 14:6)

“THE MESSENGER OF TRUTH”

UKRAINIAN CHRISTIAN BIMONTLY

Subscription: 1 year \$ 3.00; half year \$ 1.50

Editor-Publisher: Pastor L. Zabko-Potapovich

VOL. XXXIII

Заснований 1 січня 1927 року в Зах. Україні

РІК 33

Адреса Редакції та Адміністрації журнала: “M E S S E N G E R O F T R U T H”,
247 EAST ROLAND ROAD, PARKSIDE, CHESTER, PA. — Telephone: TRemont 2-8142.
На цю адресу висилати літературний матеріал, листи, замовлення, зміни адрес, тощо.

Передплату та пожертви слати на скарбника: Mr. J. Platkowski, P. O. Box 228, Freehold, N.J.

Ч. 7-8 — Липень — Серпень — 1960 — July — August — No. 7-8

„Я Дорога, й Правда, й Життя”
(Івана 14:6)

“ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ”

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТ. ДВОМІСЯЧНИК

Передплата: Річно 3 дол. На півроку 1.50

Редактор-Видав.: Паст. Л. Жабко-Потапович

ВІРШАЛЬНА КОНВЕНЦІЯ

Брати делегати від нас на Світовий Конгрес Баптистів у Ріо-де-Жанейро вранці 12 липня повернулися з Північної Америки. Побували вони не тільки на тому Конгресі, але півтора місяця відвідували наші Церкви та громади в Бразілії, Аргентіні та в Уругваю.

Хоч часу на свою подорож мали за- надто мало, проте зібрали багато інформаційного матеріалу про загальне положення та стан діла Божого серед українського населення в тих країнах. Частина цього матеріалу міститься в цьому числі журналу, частина буде вміщена в числах наступних. Найцінніші відомості та факти будуть поставлені перед делегатами чергової 14-ої Конвенції УМБТовариства - Об'єднання Еванг. Баптистських Церков, що відбуватиметься, якщо Господь дозволить, у Чікаго в дніх 1—5. вересня.

Делегати та гості тієї нашої Конвенції довідаються про надзвичайний зрост дерева Царства Божого в Південній Америці, про радісні та благословенні овочі його та про перешкоди щодо росту.

Найголовніше ж, що стане перед на- ми всіма в Чікаго в дніх 1—5 вересня, буде те, чого Господь тепер від нас вимагатиме для того, аби Його дерево Царства могла далі зростати та в май-бутньому принести несподівано багато овочів.

Наши делегати до Південної Америки привезли нам дуже важливі та великі завдання та проблеми, зв'язані з прийдешнім зростанням того дерева Царства. Дані, що їх мають брати Павло Бартків і Іван П'ятковський, дають повну надію, що Господь може поблагословити та збільшити Його ниву на Півдні так, як нам про це навіть і снитися не може. Успіхи праці Божої можуть перевищити всі наші найсміливіші сподівання. І все це може прийти, натурально, тільки від Господа та при його допомозі.

Проте Господь водночас із тим накладає на нас усіх і важливі обов'язки та виконання їх становить у залежність від того, як ми тепер поставимося до Його завдань і вимог.

Від нашої віри в Господа, від нашої ревности та любови щодо Його пра- ці, від наших молитов до Спаса та від нашої готовості взяти на братні ра- мена всі відповідальні та присміні тя- гарі роботи Христової в Америці та в усьому світі буде залежати, чи тая ро- бота розів'ється та розростеться буйно та урожайно, чи ні.

Чи ми готові жертвувати для Спаса за Його любов і ласку нашими молит- вами, нашими зусиллями, нашою робо- тою, нашими засобами?

На Конвенції в Чікаго нам треба буде відповісти рішучим і твердим — ТАК!

„ШУКАЙТЕ ГОСПОДА!”*Iсаї 55:6.*

Людина очима бачить величезні чудеса природи, вухами чує незліченну силу різних голосів, розумом доходить до неймовірних винаходів, якими підносяться понад земні простори; заглиблюється в глибину моря й перепливає попід непробитою кригою північного ледового океану, проте не може знайти Господа й жити по-християнському, а не по-поганському, і б'ється об стіну темного кута.

I. СУЧАСНИЙ СВІТ У ТЕМНОМУ КУТИ

Помимо людських здобутків та добробуту, яким природа наділяє людину, один живе в достатках, а другий голодує. Гониться людина за добрим, за спокоєм, а вони втікають від неї. Шукає Бога й не знаходить Його. Яка причина?... Бо шукає Його не на небі, а на землі. Слово Боже вчить нас шукати Бога на небі: „Свої очі я зводжу до Тебе, Боже, що на небі сидиш” (Пс. 123:1). Христос у молитві Свої очі звертає до неба: „Ісус очі Свої звів до неба” (Ів. 17:1).

„Шукайте Господа, докіль можна знайти! Де люди шукають Бога? Християни католики шукають Бога в Люрді, у Франції, у Римі, в Італії, Брамани, індійці шукають Бога в ріці Ганг. Мусульмани шукають Бога в Мекці й Медіні. Мекка, святе місце мусульман. Один мусульманський паломник із Нігерії до Мекки йшов 20 років. Шукання Бога в різних земних закутках привело багатьох людей до безвірного кута. Бог є Дух, — віруюча людина Бога бачить на кожному місці.

II. ДАРЕМНА ЛЮДСЬКА ВОРОТЬБА

Люди борються між собою на тлі релігійному й політичному — за порожню торбу. Як це розуміти?... Християни покинули постанови Божі — Святе Письмо, опираючись на свій короткозорий розум, який веде людину щораз то далі від Бога. Ось що каже Бог через пророка: „Мої думки — це не ваші думки,

і ваші дороги — не Мої дороги, говорить Господь. Ні, як небо вище землі, так дороги Мої вище доріг ваших, і задуми Мої вище задумів ваших” (Іс. 55:7-8). Христос, бувши на цій землі, сказав: „Я — ДОРОГА, І ПРАВДА, І ЖИТТЯ. ДО ОТЦЯ НЕ ПРИХОДИТЬ НІХТО, ЯКЩО НЕ ЧЕРЕЗ МЕНЕ” (Ів. 14:6).

III. ЧИ є можливість вийти з ТЕМНОГО КУТА?

Є дорога приста і можлива. Не треба на раменах до Риму двигати тяжкого хреста. Нé треба витрачувати тяжко за-працьований гріш і їхати до Люрду. Не треба лізти в воду до ріки Ганг. І не треба йти цілих 20 років до Мекки чи Медіні і т. д. Щоб знайти Господа, треба зробити один чин, лише один крок, так як каже пророк Ісаї: „Нехай безбожник путь свою покине, а беззаконник помисли свої, та нехай ОБЕРНЕТЬСЯ до Господа, а Він помилує його, й до Бога вічного, бо Він на ласку пребагатий” (Іс. 55:7). Чи тут потрібні ще якісь догматичні чи якісь інші пояснення? Сліпий може бачити, глухий може чути, а нетямущий може зрозуміти.

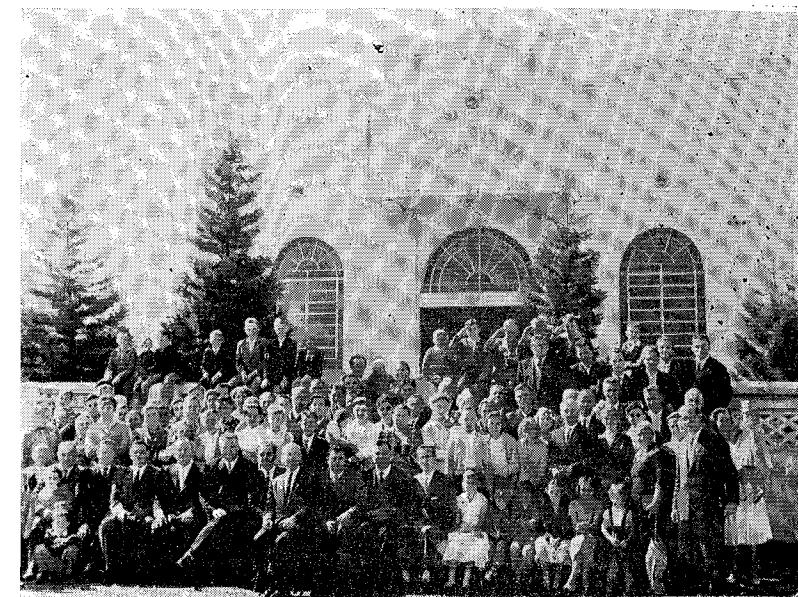
IV. ЯКИЙ ВУДЕ НАСЛІДОК, ЯК ЛЮДИ ВІДШУКАЮТЬ БОГА?

Земля наша стала б сто раз більшим благословенням, як є досі. Ось що каже пророк: „Замість тернини ростиме кипарис; замість крапиви, родитиме мірт; це буде на славу Господню, на пам'ятник вічний, що не покрушується” (Іс. 55:13).

Жити після Св. Письма треба жити вірою в Бога, а не чванитись самою релігійною принадлежністю... Жити з Богом треба у духовній сполучі з Ним, а не покладатися на людину; що хтось за другого помолиться, відправить „службу Божу”, і все в порядку. Ще не було такого чуда, щоб ситий за голодного наївся, або щоб голодний був ситий. Дуже велику помилку роблять ті, що кажуть: „Релігійні справи належать до духовенства, а політичні до державних урядовців”. Таке думання товклося через усі віки в глухому куті, і сьогодні

(Докінгення на 5-їй стор.)

Українська
Евангельсько - Баптист-
ська Церква
в Сао-Павло,
Бразилія.

ПО ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ

Подорож братів Павла Барткова та Івана П'ятковського вже описується в десятках справоздань, протоколів і дописів різного характеру та форм, що напливають до Редакції з півдня. Дати ці всі донесення на сторінки журнала нема жодної можливості, бо довелося б випустити цілу книгу, на що нема ні часу, ні засобів. Тому Редакція обмежується тим, що нижче подає загальне зведення найбільш цікавих відомостей, приточених у листах із Південної Америки. У майбутньому подбас подати ще декілька репортажів. Так само вміщуючи вміщуватиме деякі фотознімки, хоч це вимагає значних коштів.

Редакція.

Про від'їзд братів до Південної Америки з метою відвідати там поля духов-

(Докінгення зі стор. 4-ої)

не хоче з нього виліти. Слово Боже каже, що й сьогодні: „Нема, хто розумів би; немає, хто Бога шукав би” (Рим. 2:11).

Дорогий друже й брате! шукай Господа, шукай Бога сьогодні, бо взаємна буде пізно.

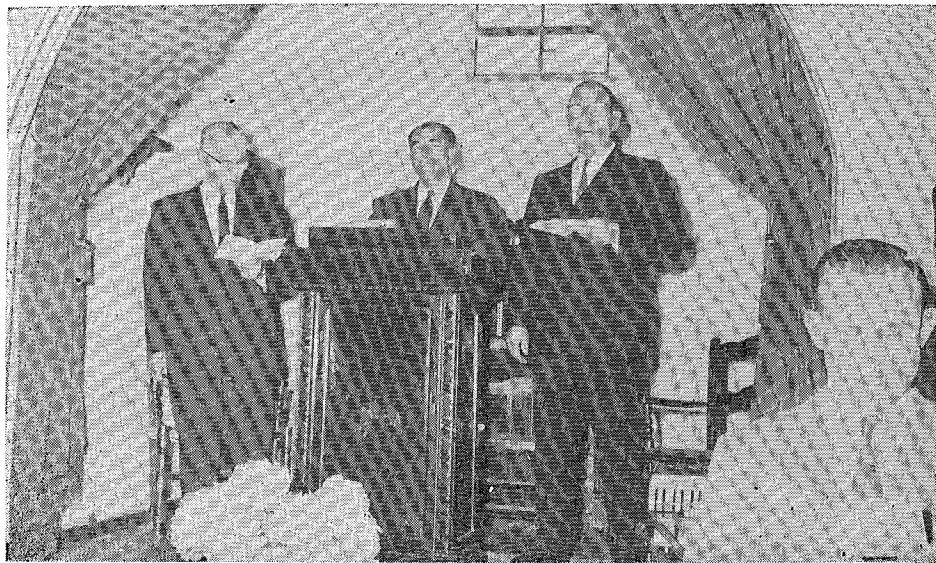
Гр. Домашовець.

ної праці серед українського народу та побувати на світовому Конгресі Баптистів у Ріо-де-Жанейро в Бразілії наше братство в Південній Америці та й у всьому світі знало наперед, бо це було вже розголошено заздалегідь.

А розголошувалося це не тільки для того, щоб віруючі молилися та належно приготувалися й собі до цієї подорожі на місцях відвідин, але й для того, щоб по наших Церквах збиралися засоби на цю подорож, бож вона, як знаємо, вимагала досить значних коштів.

І всюди віруючі молилися за братів та за їхню віправу, і деякі Церкви вже спричинилися до її фінансової підтримки (хоч це зробили не всі, та маємо надію, що тепер Церкви поповнять ту недостачу, що витворилася в касі).

Були вагання та деякі перешкоди щодо самої подорожі, проте Господь чудово допоміг усе перебороти та надихнув братів до подолання всіх труднощів, що були посталі та мали ще постати на їхній дорозі. І брати належно до того всього приготувалися. У Нью-Йорку, Крумліні, у Честері та ще в деяких Церквах відбулися спеціальні Богослужби з освябливими молитвами про піддержку віправи. Самі брати були присутні на де-

В Українській Єванг.-Баптист. Церкві в Буенос-Айресі, Аргентина.

Брати — Павло Бартків, Порфир Антонюк, Іван П'ятковський, Михайло Бахор.

яких із цих зібрань. Ми віримо, що співчуття, співпраця та співмолитви віруючих чимало спричинилися до піднесення настрою самих подорожуючих і тих віруючих на Півдні, що їх там чекали. Вони ж потребували дуже багато сили духовної. Адже ж, усі, хто читав у попередньому числі нашого журнала надзвичайно соковитий і багатий репортаж із Південної Америки про тамошні умови, настрої та тяжкі обставини праці поміж українцями, напевно відчули, як багато духовної міці та тілесної енергії повинні були мати брати для того, щоб пускатися в таку дорогу... І Господь їм допоміг і їх підтримав...

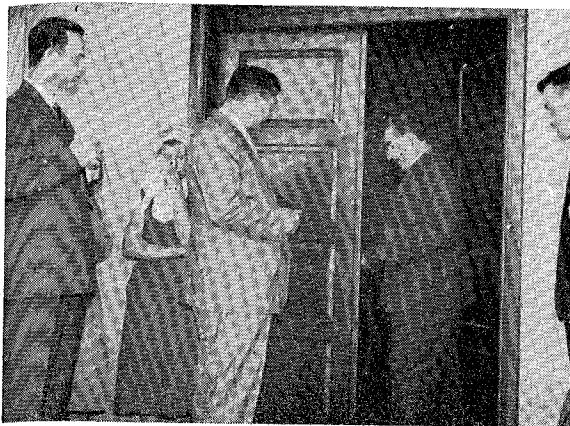
У четвер 26 травня брат Павло Бартків із Брукевену, а брат Іван П'ятковський із Фріголду пустилися автами на летунські майдани, перший до Філадельфії, а другий — до Нью-Йорку. І з тих місць, відпроваджені духовною та тілесною ріднею та їхніми молитвами, побажаннями та благословенням, зійшлися за Нью-Йорком у великому далекосіжному „лтакові”, що о год. 7.30 відлетів на далекий Півден...

Швидко зникли хмарочоси Нью-Йорку під ними, і вони опинилися на без-

країм океаном. Їхні всі думки, молитви та благання ввесь час були скеровані до Господа. Швидко темніло вдолині, океан був тихий, лагідний, лтак летів, як вогнєва колесниця Іллі, і брати не могли вже в темряві бачити ні океану, ні Великих ні Малих Антильських островів, ні Караббського моря, що проминали десь у долині. Голосник із кабіни капітана лише звіщав їх про те та казав, що вони летять на страшній височині біля 15 тисяч футів, чи то — біля 5 кілометрів над водою.

Уночі досягли нарешті південноамериканського континенту й о півгодині по півночі причалили до порту й столиці Венецуелі — Каракасу. Лтак набрав пального й о 2 год. по півночі вирушив далі. Тепер летіли над горами Венецуелі та дикої Гвіяні; перелетіли екватор (серединний пас землі) та знеслися над безмежними пралісами вздовж широчезної Амазонки та безліччю її дрібніших приток. Там є місця, де від часу створення світу ще не була нога білої людини.

Мільйони квадратових миль минали з тими ріками та пралісами, і брати лише дещо могли про це чути через го-

Український Біблійний Інститут

Брати — М. Бахор, М. Солтис, П. Антонюк.

лосники, коли прокидалися вночі. Почекувши, де вони, могли робити брати тільки одне: молитися...

Коли приснуло проміння ранкового сонця 27 травня, брати побачили вдолині безмежні білі пустелі, неначе сніговий океан: летіли понад хмарами....

Був ясний сонячний ранок, коли лтак по 10 годині сів на летунському майдані в Ріо-де-Жанейро в Бразилії. Було тепло, лагідно, справжнє літо. І було дивно, що то були тут останні дні осені та що незабаром починається зима. Правда, там зима така, як десь на Флориді. Проте, то зима, у той час, як у північній півкулі землі — літо...

По годині відпочинку та по сніданкові лтак знявся вгору та по годині знову знизився на майдані в Сао-Павло. А ще по годині перерви піднісся в останню туру дороги — до Аргентини, до Буенос-Айресу.

І це була несподівано найтяжча частина подорожі... Коли лтак піднісся понад хмари, замість білих, як сніг, надхмарних просторів і замість океанів світла — почала насувати мряка. Похмурі тумани закрили й небо й сонце, і всесвіт обгорнувся в тьмяну непрозору темряви. Лтак почав здригатися... Позахмарні буревії кидали лтаком... Діялося щось несамовите. Пасажири лтака мимоволі збентежилися та схвилю-

валися, коли довідалися, що якраз в цей час на Заході Південної Америки шаліли жахливі бурі та землетруси та вибухи вульканів уздовж майже всієї країни Чіле.

Майже вся держава на протязі трьох тисяч кілометрів понад Великим океаном обгорнена була чорною мрякою й струшувалася. Села й міста руйнувалися, і тисячі споруд і будинків зникали в проваллях, і десятки тисяч мешканців тікали із осель у поля... Тисячі загинули... Оті жахливі дими, що здіймалися над Чіле, і підносилися понад хмари й кидали лтаком, що ним летіли наші брати в темряві... Це примусило братів молитися ще гарячіше...

Нарешті, коло 5 годині по полудні лтак почав падати вдолину, і незабаром знизився, вийшовши із хмар. Удолині був ясний, хоч трохи холоднавий зимовий день. Брати побачили на майдані людей, що зустрічали лтака. А серед них були брати Михайла Бахура та Порфира Антонюка...

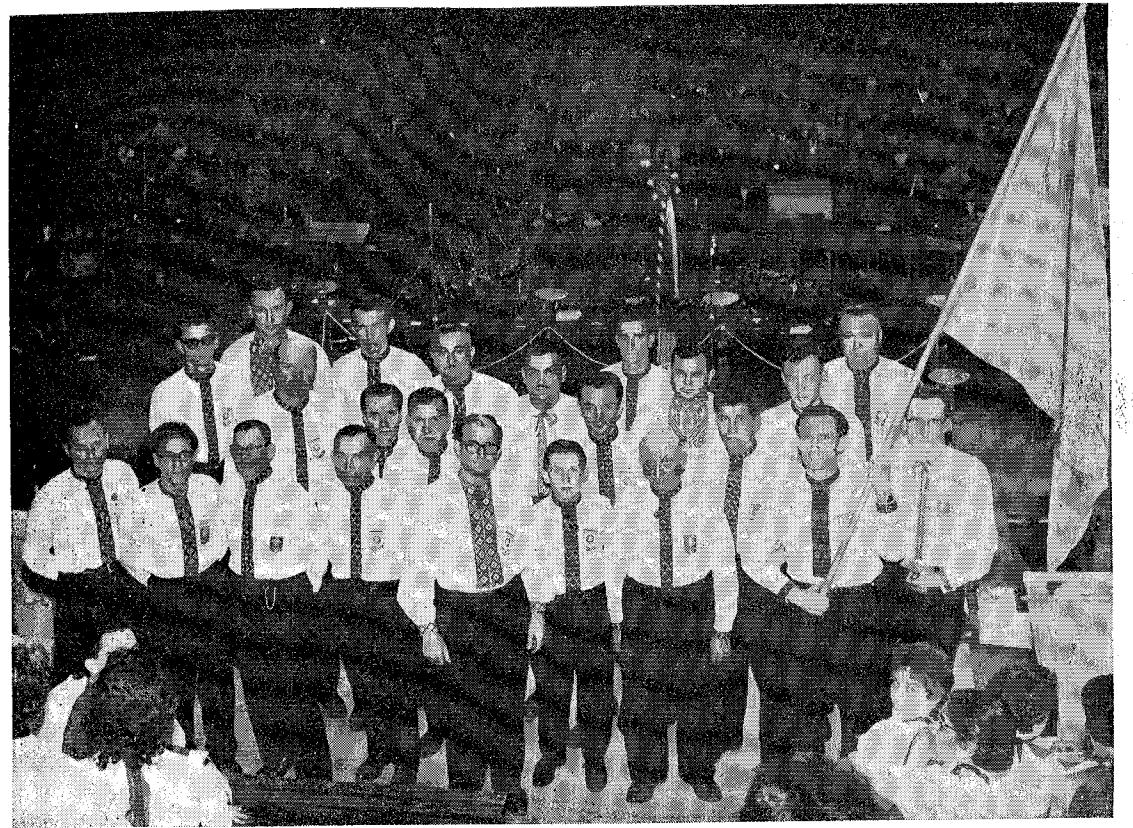
По 22-хгодинній подорожі брати опинилися на місці, і їх гаряче обіймали п'ятеро братів...

А тоді настало інша подорож, що тягнеться понад півтора місяця...

Коли брати Павло Бартків і Іван П'ятковський приготовувалися до подорожі та в неї виїжджали, то вони були свідомі

Брат Микола Солтис

Хор українських баптистів, що виступав на Світовому Конгресі Баптистів у Ріо-де-Жанейро в Бразилії в вівторок 28 червня 1960 р. (в українських сорочках і з жовто-блакитним прапором).

Посередині (в окулярах) диригент бр. Ковалсьецький.

всіх труднощів і тягарів, що їх чекають попереду. Вони знали, що треба буде не давати собі відпочинку, не опускати рук і працювати ці півтора місяця. Проте вони не уявляли собі, що ще тепер, за наших часів є такі країни й такі обставини в них, що задля Божого треба дійсно вирікти не тільки вигод, але й самих себе та саможертвенно робити для Господа. Брат Павло Бартків до цього був приготований своєю останньою подорожжю до Європи. Брат П'ятковський — ні. Проте обидва дякували Господеві, Який дав їм можливість попрацювати в Його винниці...

Почалася нова подорож... літаками, потягами, кінами, автобусами, ногами... Брати їздили, літали, пливли, ходили... І ввесь час із віруючими та з прагнучи-

ми статися віруючими... Зібрання щодня, щовечора; бесіди щоранку, щоночі; кожної години треба було чути вістки, не скарги, ні! вістки про діло Боже, про ріст його, про потреби, про жадобу Слова Божого, про необхідність відкривати нові місця праці, будувати нові domi молитви; піддерживати, сажати, поливати, збирати духовні урожаї... І так щодня, без кінця...

А скільки робітників на ниві Божій потрібно?! Яке ще величезне неозорне поле роботи стоїть перед віруючими в Америці!?

І брати мимоволі забули й про себе, і про залишенні родини, і про свої Церкви, і про те, що обіцяли писати, сповіщати... А з головою кинулися в працю, у відвідини...

Ще спали вони вранці, коли їх вже чекали нові душі, нові потреби, нові розмови... Увечорі, по довгих зібраннях мусіли до 2 чи до 3 години ночі вислушовувати просьби, подавати поради, потішати, наставляти... Церкви, місійні станції, школи, курси; скільки літератур потрібно, журналів!...

Тож тепер вже мають Біблійний Інститут... Але потрібно вчителів, треба сплачувати борги, треба крім двох будинків Інституту будувати ще третій...

І треба робітників, працівників, учителів, проповідників...

Хто ж їх піддержить, хто пошле, хто поможе, як не віруючі в Північній Америці, у Північно-Американських Сполучених Штатах?

Продовження цього допису будете читати в наступному числі та чути на Конвенції в Чікаго... Тож прибувайте на Конвенцію, щоб почути від самих братів.

Справоздавець.

ПРОЩАННЯ

з Братами з П. А. С. Ш.

Ось час розлуки надлітас
І ми востаннє вже зійшлися;
І кожне з нас в душі питав:
Чи ще зустрінемось колись?

Адже ж не знаємо, що буде,
І що несе майбутній рік?
Як на траві той цвіт — всі люди:
Сьогодні є, а завтра — зник...

Тож, провожаючи в дорогу,
В незнану, дальну, темну путь,
Ми доручаємо вас Богу...
Його хай крила вас несуть!

Анна Мотіценко
Куритіба, Бразилія
7. VII. 1960

ЗАКОРДОННІ ПРЕДСТАВНИКИ ЖУРНАЛА

Південна Америка:

Artemio Kornijczuk,
Cas. de Correo 2285, Correo Central,
Buenos Aires, Argentina.

СЛІДАМИ БРАТІВ

Збірний репортаж про подорож братів у Південній Америці.
(летунською поштою).

Колись так, певно, в Палестині жадібно виглядали Ездри та Неемію, як ми тут братів із Сполучених Штатів... Останні роки тільки й було мови в нас про те, що хтось таки та має прибути до нас. Ми знали, що на це потрібно, крім засобів, ще й великої відваги та сил тих, що пустилися б у таку далеку дорогу.

І нарешті, дочекалися. І, правду сказати, тут усі були приємно розчаровані, якщо можна так висловитися. Бож, подумайте; багато вже ми різних гостей тут приймали, всіляких бачили; проте таких ще не було. І відразу це далося відчути. Від першої зустрічі почувавмо, що ці — інакші. Чим довше я до них придивлявся, чим більше чув думок наших віруючих про гостей, тим виразніше стає загальна опінія. Один брат просто сказав; „Ні, ці шукають не свого, а тільки Божого!” А сестра в Сальто ствердила так; „Брати, як будете говорити так, як оце в нас говорили, то здобудете для Господа серця всіх”. І, дійсно, здобули... Нема в них нічого штучного, підстроєнного, фальшивого. Ні, відразу видно, що вони широ та мимоволі тішаться з тими, що тішаться, і плачуть із тими, що плачуть. Я на зібраннях бачив, як віруючі, слухаючи промов і проповідей братів-гостей, починали плакати. Аж дивлюся, а плачуть не тільки слухачі, але й самі проповідуючі. І сам себе я лапав на тому, що мимоволі теж із ними та з усіма плачу... А це тому, що й у смутку тішилися...

Треба правду мовити, не всі тішилися. Як і в Слові Божому оповідається, так було й унас; Санавалат, Товія та Гешем не вмиралі. Як колись вони „працювали” за часів Ездри та Неемії, так „труділіся” й у нас...

Ще братів не було, ще тільки чутки про їхнє прибуття лунали, а Санавалат, Товія та Гешем хвилювалися, та бігали, та захлиствувалися від мови про те, що

буде? Тож то руйники ідуть! Тож вони Церкви розбиватимуть! Тож вони бунті тут підіймуть! Подумайте тільки; і нас тут почнуть переконувати, щоб ми на „мужіцькій язик” переходили! Ось побачите, що буде!!!

І та арабська трійця з червоними пашпартами почала з шкіри дертися, щоб не допустити до приїзду гостей. Проте, як нічого вже не змогла вчинити, то почала підмовляти, щоб ніхто не йшов їх слухати. А коли їй це не помогло, і люди заздалегіть готовалися йти на Богослужби та молилися за гостей, почали підкупуватися іншим чином. Скільки перешкод створив отої Санавалат, аби ніхто не йшов до хору, що мав виступити на світовому конгресі баптистів у Ріо-де-Женейро! І підмовляли не іхати до Бразилії, і в самій Бразилії не давали місця на співанки, і страшили христів, і, нарешті, коли їй усе це не помогло, то пішли на інше; інший хор почали організувати її наших до нього тягнути . . .

Проте, Господь був із нашими братами; і диригент устояв на місці, і його помічники поставилися міцно. І все було створено для найбільшої слави Божої. Дня 28 червня ми всі мали величне свято на конгресі. Хор понад двадцять душ, усі в національних убраних, міцними чоловічими голосами привітали конгрес. І так співали, що десятки тисяч слухачів заніміли. Стояли, як мур, співали, як янголи в різдвяну ніч над Віфлеємом. . . А над ними маяв величезний жовто-блакитний прапор із золотим тризубом. І всі десятки тисяч чули, що це хор українських баптистів, що велика нація понад 40 мільйонів чекає волі за залізною заслоною, аби прийняти Христа та Його Євангелію, і що прапором тієї нації є блакитне небо та жовто-золота пшениця, а не червона кров. . .

До речі, щодо тієї крові . . . Сам президент конгресу відзначив братів-українців та схвалив їхній спів. Тоді обступили їх хмарою делегати, репортери часописів, кореспонденти; хто такі? чо-

му така одежда, такий прапор? І один із присутніх звернув увагу, що на сцені теж є прапор, ніби наш, але червоний. . . І тоді один американець, звесьма він Мекінтайр із Нью-Джерсі, запитав, чому наші не визнають того червоної прапору? І брат почав пояснювати; прапор є червоним від мільйонів замучених, зарізаних українців та інших націй . . . І Мекінтайр все це записав. І потім кричав перед усіма про це на конгресі. А тепер, чусмо, що про це в Америці щодня кричить через радіо. Так доносять нам американські брати. . .

Виступ хору на світовому конгресі баптистів і його величезний успіх дав думку нашим братам використати його ще в іншому місці. Отже 10 липня, перед від'їздом братів на Північ, було влаштовано концерт духовно-співочий. Великий державний будинок у Сао-Павло був тим місцем маніфестації наших духовних сил.

Співав вищезгаданий хор, потім хор місцевої Української Баптистської Церкви, виступили зі співами квартети, тріо, дуети, сольо тощо. Струнна оркестра грала чудово. Промовляли гості зза кордону - брати Микола Солтис, Михайло Бахор, Никола Окренець і Володимир Савчук із Ар'єнтини, Захар Речун-Панеко з Канади та головні промовці — Павло Бартків і Іван Г'ятковський із Америки Північної.

І все було б чудово, якби знов не Санавалат із помічниками. Усіх засобів уживали, щоб відбити людей від концерту. Проте, ніщо їм не помогло; і концерт і всі зібрання були благословенні...

Що могли гості за півтора місяця побачити тут? Дуже мало. Але головне бачили їх чули. Бачили бідність, і тілесну, і духовну. Зате бачили їй духовне багатство, як люди горнуться тут до Слова Божого. Переконалися, що тут роботи непочатий край! Тут тепер настають дійсно євангельські часи. І якщо Господь допоможе нашим північним братам і сестрам скерувати їхні очі на наші розлогі ниви, то тут може дійсно море євангельське розлитися на всі боки. . .

Дивувалися наші гості не мало нашим умовам життя та особливо подорожей; дивно їм було, що треба гнати по розмітих дощами та розбитих дорогах в автобусах без дверей і без вікон, у потягах із побитими теж вікнами; добами треба подорожувати по наших дебрях, по джунглях, по широких ріках. Як вони витримали тисячі кілометрів тутешніх подорожей, це знає хіба тільки один Бог!

Зате їх дивувалися їм: як мужньо вони зносили наші недогоди, нашу біду, як чуло приймали до сердечка наші потреби щодо домів молитви, проповідників, Біблійного Інституту. . . Щодо останнього: дуже їм було дивно, що ми тут настільки бідні, що не маємо ні ліжок для студентів, ні постелів, ні потрібного посуду навіть холодника (рефріджератора), коли в них у Сполучених Штатах цього всього повно; найбідніші все це мають. . . Ну, що ж, ми не стидаємося нашої матеріяльної бідності, зате ми тут дуже багаті духовно. Люди в нас готові вже для євангельської вістки. Треба тільки, щоб наші брати прийшли й допомогли нам щодо несення спасенної вістки!

Нас тут десятки років тримали в рабстві ті, що вхопили колись ключі розуміння Царства Божого та їх не хотіли тих ключів із своїх рук випустити. . .

І до чого довели? Молодь кидає Церкву та йде у країному випадкові, до еспанських і португальських Церков, а, в найгіршому — просто в світ. Яка причина того? А та, що обридло молоді нашій вправлятися водночас аж у декількох мовах: у дома чують мову українську, на вулиці еспанську та португальську, а в Церкві російську. Тож кидають рідну мову, і кидають батьків і йдуть до чужинців. . .

Там де люди чують і вдома їх у Церкві свою рідну мову, українську, там діло Боже не тільки не падає, а зростає. І наші Церкви стоять і ростуть. І віримо, що зростатимуть і далі, і більше. . . У цьому нас і наші брати-гости запевняли. І ми віримо, що так буде: діло Боже підноситиметься вище й міцніше. . .

Прощаються ми з братами за смутком,

але і з надією: дуже вони нас підтримали. А, головне, запевнили нас, що на Півночі за нас молитимуться в Церквах, і звідти піддержать діло Боже тут. . . І ми віримо, що так буде.

І молимося, щоб Господь підтримав наші Церкви в Сполучених Штатах, а через них і нас тут, у Південній Америці.

А тим часом від усіх Церков наших линуть подяки за братів, що прибули таки до нас і піднесли нас на силах і на духові. . .

Негражданін.

КЛИЧ ЙОГО!

Вчора, нині та й завіки
Наш Ісус є Той Самий:
І сьогодні може ліки
Дати він на біль тяжкий.

Пригадай в твоїй хворобі,
Як колись Спас воскрешав
Того Лазаря, що в гробі
Вже чотири дні лежав.

Слово мовив при печері:
„Лазаре, виходь!” і вмить
Той виходить через двері
Й перед натовпом стойть.

Налякалися всі люди,
Мов овечок череда,
Фарисеї ж кажуть: „Буде
Вам і нам — усім біда!”

Спас промовив: „Розв'яжіте,
І пустіть, — нехай іде;
Дайте їсти, ю буде жити,
Й стане свідком для людей!”

Вчув Кайяфа вість і каже:
„Краще буде нам усім,
Як один з людей поляже,
Ніж впаде Єрусалим!”

Друже любий! Спас і нині
Може чудо учинити.
Клич Його в лихій годині,
Й Він почус тебе вмить.

Подивися на Голгофу,
Де за тебе Спас страждав,
Аби через катастрофу
Ти ввік жив і не вмирав...

Григорій Глинський

СВІТЛО В ТЕМРЯВІ*Спомин із останньої війни*

11

Було десь по півночі, коли я заснув. Прокинувся серед ночі від настирливого скигління польового телефону. Адъютант батальону УВВ (Українського Визвольного Війська) обер-лейтенант фон К. заповів, що зо мною розмовлятиме комендант батальону Ш-п. Я прилинув до рурки телефону. Комендант повідомив мене, що в другій сотні батальону викрито двох вояків... жидів. Один із них Максим Гаврилюк нібито мав матір жидівку, інший — Іван Тризна... власне із цим другим справа дуже тяжка. Комендант просив мене прибути вже зранку до батальону й допомогти в цій справі. Чутка про цих двох нібито жидів досягла вже команди залоги, начальник якої вимагав видати обох вояків йому. Водночас обе твердять, що вони — українці. Особливо тяжка справа з другим, із Іваном Тринзою....

„Розумісте, хлопець плаче, боїться... Він знає, що його чекає неминуча смерть. Клянеться, що він — правдивий, справжній українець... Дає всі дані, що каже правду. Ну, якже не вірити? Проте інші дані власне вказують на те, що він — жид. Я боюся, щоб не сталася трагічна помилка. Це було б жахливе, якби ми допустили її. Із Гаврилюком нібито все просто й виразно: хтось кинув на нього наклеп; гадаю, що ви будете теж такої думки... Але з тим Тринзою дуже тяжко. Ну, та ви побачите самі... Прошу прийти якнайраніше... Обое в арешті... Вірю, що ви допоможете”... Знаючи добре коменданта батальону, що був давнішим пастором лютеранської Церкви, людиною щирою, гуманною та віруючою, я по тонові його розмови-просьби відразу відчув, що він хоче врятувати не тільки Гаврилюка, але й Тринзу... Я вже не міг спати по тій розмові...

Уставав із ліжка, ходив, думав, читав Слово Боже, і молився... молився

багато й гаряче я тієї ночі. І нетерпляче чекав ранку...

У таборі я був вже по сьомій ранку. Старшин не було, і я мусів чекати.

Зібралися офіцери, закликали мене. Адъютант, прусак і запеклий антисеміт, розклав папери й з наказу коменданта почав реферувати справу. Щодо Гаврилюка, то все нібито ясно... Ось можна покликати його та переконатися...

Покликали Гаврилюка. До кімнати евішов опецькуватий, вайлуватий піарубок міцної будови, чорнобривий із блакитними очима, гарний та веселий хлопець.

Він, коли почали ставити йому запити, не міг заховати свого сміху. Так, то правда, що його взяли за жида, але то все через ту ю нещасливу операцію, що над ним проробили в дитинстві. Але то через хворобу сталося. А дурні хлопці й вигадали. Та то все Кухарьов нарібив... Він же сам не українець, той Кухарьов, а тільки вдає українця, бож і говорити по-нашому не вміє. Той Кухарьов усе жидів шукає... хай би за собою дивився... І все таке подібне викладав балакучий Гаврилюк... Лікарі (двоє українських полонених і один німецький) ствердили, що операція на тілі могла бути дійсно зроблена через недугу...

Адъютант і представник начальника залоги, два прусаки, прихилялися до того, щоб визнати Гаврилюка за справжнього українця. Усі присутні згодилися підписати відповідний акт. Тоді настала черга Тринзи... Усі знаки та дані були очевидчими проти нього: і свідчення товаришів вояків, і зізнання його самого, і, головне, суперечні твердження повищих трьох лікарів — усе промовляло за його виразно жидівське походження.

Тоді явно схвильований комендант батальону почав говорити. Правда, усе проти нього, алеж, панове, зверніть увагу на його переконливий тон, його запевнення, його клятву та слози... Не можна ж так рішуче відкидати все це.

Адъютант і представник залоги уважно та багатозначно перезиралися. На-

віть помітно саркастично всміхалися. Їх підтримали деякі офіцери та один перекладач, німець із Галичини. Зате інші, а з ними й два інші перекладачі, стояли за твердженням коменданта. Не можна ж так кидати людину на смерть. А що, як він дійсно — українець? Ні, це треба перевірити.

Комендант при цьому покликався на мене. Ось нехай пастор, що є правдивим українцем, нехай він побалакає з Тринзою сам; уявімо, що Тринза перед ним признається, що він — жид. Ну, тоді нема чого й часу марнувати...

Присутні згодилися з пропозицією коменданта. Вислали мене до офіцерської їдальні, куди мали привести Тринзу...

Я перейшов до великої чистої світлиці в дерев'яному баракові та почав чекати. Схилив свою голову та почав знов, як уночі перед тим, гаряче молитися... аби Господь рятував людину. Пригадував собі слова коменданта про те, що той вояк так боїться, так плаче... І знов молився... І тоді віра в те, що Господь може все зробити, переповнювала мою душу...

Відчинилися двері, і Тринза ввішов. Двері зачинилися. Я піdnis очі і... моя віра в можливість спасіння цієї людини моментально зникла: типовий, справжній, расовий, стовідсотковий жид стояв передо мною. Чорне кучеряве волосся, довгий гачкуватий ніс, опуклі очі-сливи, грубі масні губи та, особливо, підкопилені й настовбурчені вуха не залишили жоднісінського сумніву щодо того, кого я бачив...

Він був білий, як крейда, і тяжко дихав. Я почув, що сам мимоволі блідну...

На хвилину в душі звернувся в молитві до Того, Хто міг мені мою попередню віру в можливість спасіння привернути...

Ралтом почув щось дивне: тоненький, дрібненький дзвін скла... Я озирнувся, і знайшов, звідки те дзвеніння: у величному миснику в кутку їдальні тихо та рішуче ствердив перед ними міс глибоке та остаточне переконання, що Іван Тринза — справжній і безсумнівний українець. На доказ того запропонував перевести іспит: нехай Тринза напише

від пропасниці, він трусився від надлюдського жаху смерти...

Я ще раз кинувся думками до Господа з благанням і виразно та голосно сказав:

„Заспокойтеся, не бійтесь... та відповідайте на мої питання!” Я навмисно говорив голосно, бо знов, що не тільки він, але й дехто ще міг слухати мене.

І очей йому швидко текли та капали на підлогу дрібні слізози. А самі очі були такі сумні, такі благальні, як у смертельно пораненої тварини...

Я почав питати його про ймення, походження, місцевості, роки... І почув, що мое серце завмерло від безнадії: його мова, його вимова, особливо те гаркаве „р”, що виривалося з горла, як „г”, приголомшивало мене... Так, це був жид...

І в цей мент я почав завважувати щось інше: його мова, українська мова — була така поправна, чиста, дзвінка, побудована за всіма найвибагливішими вимогами граматики. Він оповідав про своє село під Кривим Рогом, про матір українку (батька він не пам'ятав, той помер ще за його немовлятства), про дитячі роки, про школу. Так, він скінчив десятирічку й перед вибухом війни приготувався до вступу до педагогічного інституту... він мав студіювати мовознавство, а спеціально українську мову, бож то його улюблена галузь...

Він говорив так гарно, літературно, вишуканою, добірною українською мовою...

Ні, неукраїнець так не міг би говорити. Я почав його перепитувати, а він пояснював походження слів; він був дійсно мовознавець!

Надія, велика, нова, міцна надія почала вливатися до всієї моеї істоти...

Я припинив розслід і пішов до коменданта та офіцерів. І там, намагаючись заховати мое схвильовання, спокійно та рішуче ствердив перед ними міс глибоке та остаточне переконання, що Іван Тринза — справжній і безсумнівний українець. На доказ того запропонував перевести іспит: нехай Тринза напише

під їхній диктат довший уривок із українською книжкою на справдження його бездоганного правопису. Призначили три особи для цього, узяли з книго-збірні батальйонової відповідну книжку. Покликали Тризну, і він здав іспит блискуче... Командант батальйону наказав спорядити протокол слідства, який я підписав першим. І в душі я знов дякував Богові, коли чув, як командант батальйону проказував начальникові залоги зміст того протоколу через телефон...

Коли я прощався того дня з комендантом, він особливо міцно та багато-значно стиснув мою долоню...

У батальйоні вістка про звільнення Гаврилюка та Тризни викликала радість. Хлопці не ховали її передо мною та пошепки звірялися щодо підозрільової та огидної ролі Кухарева, якому багато дечого закидали...

Ідучи на помешкання, я згадував академіка жида Йосипа Гермайзе, що колись за участь у Спілці Визволення України не завагався скласти своє життя за Україну на засланні; згадував царя Давида, що колись удавав перед Абімелехом божевільного, рятуючи своє життя; багато дечого згадав я, і мое сумління перед Богом було чисте: я вірив і тоді, і тепер вірю, і віруватиму до смерті, що Господь мене не засудить за те, що в справі Гаврилюка, Тризни та в інших подібних справах я не завагався говорити, діяти та підписувати те, що могло спричинитися до врятування людського життя...

А два тижні пізніше, переходячи через велике подвір'я табору, побачив знайомих вояків другої сотні, що їх виряжано було до служби десь за Варшаву. Я знайшов Тризну, відійшов із ним набік і повів розмову. Спитав його, чи він знає тепер, хто його тоді врятував від смерті?

„Так, знаю”, заговорив він схвилювано, і сльози знов забліснули в його очах: „Це зробили ви. Ви спасли мене. І я ніколи не забуду цього й вас”.

„Ні, Тризно, не я тебе врятував. Я ні-

коли не здолів би цього вчинити. Це зробив Ісус Христос, про Якого я так часто говорив всім вам”... І я почав знов говорити йому про Того, про Кого залюбки свідкував ім усім. Він слухав уважно, перепитував і, здавалося, дуже щиро приймав усе висловлене тоді до свого серця.

На прощання він обіцяв мені, що, як колись Господь приведе його в Україну, він і над Дніпром не забуде того, що вчинив для нього Христос. Обіцяв оповістити про це й матері, і разом із нею шукати віруючих людей, яких у Дніпропетровщині так багато.

Не знаю, де він тепер? Не знаю, чи пригадує собі минуле та свою обітницю?

Я ж часто собі те все пригадую; згадую, як ніколи не вагався виставляти баптистські метрики жидам, які потім із тими метриками тікали від знищення.

Пригадую, і вірю, що Господь не каратиме мене за це...

(Далі буде)
Л. Жабко-Потапович.

ВАСИЛЬ ПЕРЕТЯТКО 25-ти роковини смерти

Незабутній працівник на ниві Божій, пастор Української Євангельсько-Баптистської Церкви в Раві-Руській, презес Об'єднання Українських Баптистів у Польщі та перший редактор журналу „Післанець Правди” відійшов до Господа в пятницю 12 липня 1935 року.

ВІСТИ УКРАЇНСЬКОГО МІСІЙНО - БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА - ОБ'ЄДНАННЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКО - БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У ПАСПІ

СПРАВОЗДАННЯ ГОЛОВНОЇ КАСИ

До каси УМБТва-Об'єднання Церков вплинули дальші пожертви, передплата на журнали та членські вкладки на різні цілі від наступних Церков і поодиноких осіб (у долярах):

На місійну працю: Українська Бапт. Церква Сієтл 13.61, Америк. Бапт. Церква Віри Брукгевен 145, Україн. Бапт. Церква Майємі, Флорида 10, Родина Кость Лемць 25, А. Косців 10, Родина Д. Сипко 100, Україн. Бапт. Церква Вонсакет 10, Гурток Сестер Найагара Фолс 10, Об'єднання Сестер при УМБТві 50, Америк. Бапт. Церква Віри Брукгевен 145, Недільна Школа при тій же Церкві Віри 50, Америк. Бапт. Церква Бераха Бриджтон 25, Америк. Бапт. Церква Віри Брукгевен 145, Родина Чарнецьких 50, Об'єдн. Сестер при УМБТві 50, Родина Макс. Синицькі 35, Перша Україн. Єванг.-Бапт. Церква Чікаго 205, Гурток Сестер Україн.-Польської Бапт. Церкви Фраквіль 10, Українсько-Польська Бапт. Церква Фраквіль 30, Україн. Бапт. Церква Сієтл 8.50, Родина Іван Походенко 50, Знана Богові душа 10, Л. Волятовський 10, Т. Соловей 25, Родина Яків Сокіл 10, Україн. Бапт. Церква Мінеаполіс 10, бр. Василь Могиляк 75, Недільна Школа Америк. Бапт. Церкви Віри Брукгевен 100, Америк. Бапт. Церква Бераха Бриджтон 25, Гурток Сестер Україн. Бапт. Церкви Найагара Фолс 20, Недільна Школа Америк. Бапт. Церкви Віри Брукгевен 50, Україн. Бапт. Церква Сієтл 10, Україн. Бапт. Церква Честер замість квітів на труну сес. П. Мазур 10, одна сестра через Честер. Церкву 5, сес. Біланюк із похорону мужа 15, Родина Іван Беркута 50, Іван Чикалюк 10, Родина Петро та Марія Барткові Брукгевен 300, Родина Жабко-Потапович 15, «Онисько» Німчин із Нью-Йорку 5.

Разом 2091.81

На бідних і сиріт у Европі, Південній Америці та Югославії: Родина С. Гордюк 5, Україн. Бапт. Церква Майємі 10, Україн. Бапт. Церква Філадельфія 9, Родина Дм. Гентош 10, Україн. Бапт. Церква Дітройт 35, Знана Богові душа 10, Інша здана Богові душа 15, А. Косців на бідних 10, він же на сиріт 5, Україн. Бапт. Церква Вонсакет на бідних 10, вона ж на сиріт 5, с. Коженьовська на сиріт 2, Знана Богові душа 10, Родина М. Новак 20, Родина К. Дусс на бідних 10, на сиріт 10, Родина І. Остапенко 10, Олена Чернова 10, Україн. Бапт. Церква Мінеаполіс на сиріт 10, Україн. Бапт. Церква Дітройт 22, Україн. Бапт. Церква Честер 39.16, Майк Сусак 5.

Разом 272.16

На різні цілі: Родина Ів. П'ятковський на Біблійний Інститут у Півд. Америці 50, Україн. Бапт. Церква Чікаго на видавн. „Дорога Правди” 52.90, Гурток Сестер Найагара Фолс на літературу 31.25, через бр. Гр. Домашовця одержано від продажу лекцій Нед. Школи 30.19.

Разом 164.34

На подорож делегатів до Південної Америки: Родина Дм. Гентош 10, Марія Перетятко 25, Фред. Дорожовський 30, Марія Побігушка 25, Родина Ів. Пилипчук 25, Марія Пиріжок 20, Родина В. Ващчшин 10, Кат. Стадник 10, Марія Будник 10, Марія Побігушка 10, Аг. Тригубець 10.

Разом 185.00

На журнал „Післанець Правди”: Україн. Бапт. Церква Кензас Сіті 5, Родина С. Гордюк 5, А. Шапочка 3, Василь Патрун 10, Г. Ранок 1, С. Коженьовська 3, Петро Боднар 2, с. А. Дума 5, г. Глинський 5, М. Молодан 3, Д. Мельничук 10, М. Деркач 2, Н. Рудачик 2, І. Пилипчук 5, Дан. Ткачук 2, Іван Гарбузюк 3, Е. Колесник 3, Марія Новак 2, Василь Крук 2, Теодор Мазур 5.

Разом 73.00

„Милосердний буде благословений,

бо спомагає вбогого хлібом своїм", Пріп. 22:9; „Хто вбогому дас, не знаєміе нужди", Пріп. 28:27; „Дайте ви їсти", Луки 14:16.

Усі пожертви та вкладки й передплату на журнали посилайте на адресу:

Mr. John Piatkowski, P. O. Box 228,
Freehold, N. J., U. S. A.

ОБ'ЄДНАННЯ СЕСТЕР
при УМБТеi-Об'єднанні Церков
КАСОВЕ СПРАВОЗДАННЯ СЕСТЕР

До каси сестер впливали такі пожертви та вкладки:

Жіночий гурток Гартфорд 15, Жіночий гурток Чікаго 10, Жіночий гурток Крумлін 10, Р. М. 12, Юлія Бартиш 5, Аг. Тригубець 10, Р. Гентош 5, В. Ганецька 15, Марія Новак 5, Ксеня Шульська 10, Жіночий гурток Міннеаполіс 10, Ф. Березька 5, Жіночий гурток Філядельфія 5, Жіночий гурток Честер 10, с. К. П'ятковська 10, Жіночий гурток Крумлін замість квітів на труну с. П. Мазур 10, Ю. Бартиш 5. Разом 152.00

Любі Сестри! Як радісно відчувати, що наші Сестри своєю маленькою, але в той же час надзвичайно важливою духовною ревністю спричинилися до поширення роботи Божої серед нашого українського народу. Сестри в минулому році не тільки що покривали всі видатки щодо обіцяного ними місійного служення, але й ще мають і певний запасовий фонд для підтримки того служення в майбутньому році.

Таким чином, відомості, привезені братами Павлом Бартковим і Іваном П'ятковським про великі місійні потреби в Південній Америці та про несподіваний розріст праці Божої там — не застає нас, Сестер, неприготованими. Хвалити Господа Бога, Сестри мають їхні кагажці прирядженими та наповненими олівою для далішого служення!

На Конвенції в Чікаго ми всі почуємо не тільки радісні вісті про зрост місійної

діяльності, але й матимемо можливість поміркувати над тим, яким чином Сестри зможуть причинитися до підтримки тієї діяльності та до поширення роботи Божої на нових нивах, що відкриваються в необмеженій розлогості всюди в світі, а особливо, у Південній Америці.

Тож, любі Сестри! Вже від години, в якій Вас досягне ця вістка, приготуйтесь молитовно до Конвенції в Чікаго. Прибуваєте туди численно! Притягайте туди тих Сестер, що вони досі ще не беруть активної участі в благословеній праці Сестер на ниві Божій!

Дбайте теж і про те, аби окремі Сестри, що не належать до наших гуртків Сестер, зорганізували ці гуртки в своїх Серквах і через ці гуртки, або й безпосередньо прилучилися до нашої спільноти святої місійної роботи, що ввесь час зростає.

До побачення в Господі на Конвенції в Чікаго!

За Комітет — Ваші сестри й слуги:
Р. Гентош, Ф. Березька, Ф. Беркута.

Ваші пожертви на працю Божу посилайте на адресу:

Mrs. F. Bereska, 827 — 65th Ave.
Philadelphia 20, Pa.

ХРИСТОВЕ СВІТЛО В УКРАЇНІ,
Історія українського евангельсько-баптистського руху — це книжка, яка повинна бути в руках кожної свідомої віруючої людини. Якщо вона не знає історії українського баптизму, а особливо, початків його, то не буде встані у доводнювати іншим потреби голошення Слова Божого нашему народові.

Комітет Всеукраїнського Евангельсько-Баптистського Братства на засіданнях своїх у Торонто з увагою зупинився на важливому питанні — поширенні цієї корисної книги серед українських віруючих у всьому світі. Тому Комітет вирішив знизити ціну книги до 1.50 долара за примірник.

Пишіть негайно на адресу:
Rev. Z. Reczyn-Panko, 148 Tecumseh St., Toronto 3, Ont., Canada.

ТИ, ВІДЙШЛИ ДО ГОСПОДА

ПАВЛИНА МАЗУР

Сестра Павлина Мазур народилася 7 жовтня 1895 року в селі Воля Якубовська, повіту Дрогобичського в Україні. Дитячі роки провела в рідному домі, а в юначому віці виїхала з України до Америки. Тут вийшла заміж за Теодора Мазура, із яким разом і прийняла Господа, як свого Спаса, і прийняла хрещення в місті Честері 16 травня 1920 року. Від того часу й до кінця життя залишилася вірною своему Господеві, Якому й служила з своїм чоловіком.

У своєму домі в Атлантик Сіті разом із своїм чоловіком завжди залишки приймала віруючих, що в їхній родині знаходили відпочинок не тільки тілам, але й душам.

Захворіла декілька років тому. Щукриця поволі руйнувала міцний організм. Проте сестра відважно боролася проти хвороби, ніколи не нарікала на свого Спаса. Коли надійшов найтяжчий іспит, операція, під час якої були відтинані частини тіла, сестра й тоді не нарікала, а за все дякувала Господеві.

Останні дні перед смертю вона майже стратила в шпиталі свідомість і вже не пізнавала нікого. Перевезена додому в

неділю 19 червня, сестра відійшла до Бога в п'ятницю вранці 24 червня.

У четвер увечорі в похоронному домі відбулося прощальне Богослужіння, участь у якому взяли біля ста душ, віруючих і друзів. Численна родина сини, дочки, зяті та невістки й унуки залишилися до ночі при дорогій труні. Словом Божим служили — пастор Кемденської Церкви бр. Н. Шельпук і проводячий із Савт-Ріверської Церкви бр. Драгун. Богослужіння провадив і Словом служив пастор Честерської Церкви, редактор „Післанця Правди“ бр. Л. Жабко-Потапович.

У понеділок 27 червня численна родина та друзі провадили Небіжчицю на цвинтар і там з нею розлучилися, аж до майбутньої зустрічі в вічності.

Віруючі всіх Церков, що добре знають родину Мазурів, із любов'ю згадують сестру Павліну та її вірного чоловіка, у яких часто гостювали, особливо вліті.

Віримо, що відхід сестри буде не тільки сумним, але й благословенним знаком для родини, за яку Небіжчиця завжди благала Бога, аби дав їй пізнати Спаса.

**

НАТАЛІЯ АНДРУС

Дня 27-го травня упокоїлась в Господі в місті Чікаго на 81-шому році життя наша дорога у Христі сестра Наталія Андрус.

Сестра Наталія Андрус народилася 1879 року в селі Любно, Галичина, Зах. Україна. Молодою жінкою прибула до С.Ш.А. ще 1913 року до свого улюблених чоловіка, що раніше прибув до США, на стале життя.

1931 року в місті Чікаго сестра Наталія пережила благословений момент у своєму житті, бо тоді вона навернулася до Господа Бога і прийняла Ісуса Христа до свого серця, як свого Спасителя, Якому була вірною аж до кінця свого земного життя. Була вона зразковою християнкою, жертвенним та горливим членом Української Баптистської Церкви в Чікаго.

Вона була також вірною дружиною для свого чоловіка, котрий ще 1948 року відійшов до свого Господа, Якому теж вірно служив. Також вона була доброю мамою для своїх дітей, яких виховала для Господа.

Тепер відійшла до того, кого любила цілим серцем своїм, щоб вічно перебувати з Богом, щоб отримати нагороду від Нього, щоб жити в небі, де вже болю, недуги, смерти й розлуки не буде...

Сестра Наталія Андрус залишила в смутку одного сина Степана та три дочки: Марту, Делью й Ольгу, своїх зятів та невістку, шість унуків, троє правнуків і всіх своїх друзів, братів та сестер у Христі.

Передпохоронне Богослуження відбулося 2-го травня о 7 год. вечора при великому числі рідних, друзів та знайомих, що прибули в останнє побачити та попрощатися з тілом покійної. Хор УБ-Церкви відспівав тихенько пару похоронних пісень, а проп. І. Барчука сказав зворушливе Слово й молитвою закінчив передпохоронне Богослуження в похоронному заведенні бр. Оленців.

Похоронне Богослуження відбулося 3-го травня від 1:30 год. по полудні. У супроводі похоронного співу, словом слу жили: пастор Барровс в англійській мові, бр. І. Поліщук — українською. По закінченні Богослуження тіло покійної відвезено на цвинтар, на спочинок у Елмвуд парк.

Спи, дорога сестро, аж поки сурма Божа голосом архангела пробудить тебе для вічного життя в Божих оселях, приготованих для люблячих Його.

I. M. Поліщук.

**

ІВАН БІЛАНЮК помер у місті Пітсбургу й у четвер 16 червня похований був. У середу 15, а також у четвер у день похорону віруючі члени Церкви та до сить велика родина Померлого зібралися для жалобних Богослужень. Служили Словом Божим проводячий місцевої Церкви бр. А. Мулько та прибулий із Честеру бр. Л. Жабко-Патопович.

Покійний народився 69 років тому в Карпатській Україні, звідки замолоду виїхав до Америки. Тут Господь знайлов його і зробив Своїм вірним слугою на все його життя. Нехай же буде Покійний і тепер провідником для своїх дітей до Христа

**

ФРАНІШЕК ВЕНЦКЕВІЧ, знаний усім віруючим у Польщі талановитий і щирий проповідник Церкви евангельських християн, помер у Варшаві 10 квітня цього року. Увірувавши замолоду в Спаса, стався Його вірним свідком і слугою до смерті.

Народився Покійний 1878 року й працював для Господа на протязі 52 років.

Залишив по собі вірну дружину, що доживає життя в Варшаві, потребуючи, як знаємо, допомоги віруючих у своїх старих літах удовиних.

Усі, що носять у серцях теплу пам'ять по любому Братові, зроблять добре, якщо не тільки молитвами, але й матеріально підтримають його вірну, слабу тіллю а міцну духом і вірою, сестру Венцкевічову в Варшаві.

Приятель.

**

ЮРКО ПІЛАТ, довголітній читач і приятель „Післанця Правди”, помер у Бразилії, у місті Сан-Павло. Був у віці 74 років. Приїхав до Південної Америки року 1926 із Буковини, Зах. Україна, де й народився й жив колись.

**

НЕСТИР НЕЗДОЛІЙ, у віці 85 років, по довгій праці для Господа, старий проповідник Церкви евангельських християн, відійшов до Господа в м. Саскатун у Канаді 25 лютого цього року. Залишив добру пам'ять у серцях своїх співвізнянців і всіх, що знали його ревну працю й прикладне для Господа життя.

НОВІ ПЛАТИВКИ.

Замовлення посыайте на адресу:

M. Wozny

First Ukrainian Baptist Church,
1042 N. Damen Ave., Chicago 22, Ill.

У ПУЩАХ І В БАГНАХ

Повість

10

Пізньої осені слідство було скінчене й була призначена data суду. Дозволено було, нарешті, побачення з заарештованими.. А потім жінок вивезли до суду до Берестя. А потім надійшов і суд. Він був короткий, бож справа була цілком ясна: обидві злочинниці призналися до всього... Вирок був швидкий: для Насті, старої Савчихи — дев'ять років в'язниці, для її невістки Мотрі— шість років. Настя прийняла вирок із риданням та биттям голови об поруччя, за яким сиділа; Мотря — із тихими слізьми та благальними зорами до чоловіка Пилипа, що теж плакав.

Старий Савчук не плакав; він сидів як оставбурілій, не вірячи тому, що сталося. Із суду вийшов, неначе п'яній або запаморочений. Пилип підтримував батька під руку, бо той хитався... Від самого Берестя до Оранчиць їхали мовчаки. А там висіли з потяга та пішли пішки до хутора, бо про приїзд не повідомляли; тож коней ніхто не висилав. Безперестанно падав тихий густий осінній дощ. Померле листя з краплинами дощу спадало з дерев і спливало до калюж. І Савчукові здавалося, що він сам спливає з листям і вмирає...

А вдома Савчук ліг до ліжка й так лежав декілька днів нерухомо. Не ів, тільки трохи води пив. І спав цілими днями... Його просили, благали встати, поїсти. Він відмахувався рукою, відвертався до стіни, і знов засипав. І не знати, чи й не помер би так, якби не Михась...

Прокинувся Савчук від плачу синочка. Повернувся на бік. І побачив Михася. Той стояв навколошках біля ліжка й плакав... Савчук почав приходити до притомності.

„Чого ти? що з тобою? чого плачеш?” спитав сина старий.

„Мами нема, вас нема... я — один. Мені лячно, я — голодний... Усі десь пішли”... І Савчук ралтом опритомнів

цілковито... Невимовний жаль стиснув його серце.

„Сину, синочку... Михасю, не плач”... Савчук устав, хитаючися вітер обличчя синове. Потім поволі та щораз жвавіше почав рухатися... Синок урятував його від смерті... Треба було жити, ходити, діяти, робити для сина; а потім і для всіх. Коли дівчата прийшли від роботи, обступили батька й заплакали, вже з рadoщів... Поволі життя почало вертатися до Савчука...

А коли нікого не було в хаті, Савчук знайшов Біблію, свою стару запорошену Біблію; поклав її на столі, розгорнув і почав читати:

„Аминь, аминь, глаголю вам: віруй в Мя, діла, яже Аз творю, и той сотворит; и больша сих сотворит; яко Аз ко Отцу моєму гряду. И сже аще що просите в Отца во имя Мое, то сотворю; да прославится Отец в Сині. И аще чесо просите во имя Мое, Аз сотворю”... Савчук став навколошки, і слізи, тихі, тихі, лагідні слізи попливли струмами з його очей... Довго-довго він плаяв, а тоді знов молився... І дивно, що молився не тими молитвами, що колись, а так, як молилася Тетяна на похоронах Олесі: своїми словами... Просив Господа за Михася, за дочек, синів, за всю родину... А потім і за тих двох жінок — за дружину та за невістку, що були тепер далеко - далеко, у далекій, чужій Вільні, у жіночій в'язниці, за залишними гратами, на довгі-довгі роки... І почув Савчук, що тая молитва, неначе камінь тяжкий-тяжкий, посунула щось набік із його серця. Так, камінь ще не покинув серця остаточно, але (дивне почуття!) хоч і лежав ще, проте не душив так невимовно тяжко... І наче хтось говорив до серця:

„Молися, проси, благай отак далі... і буде легше. Камінь може зйти зовсім”... І Савчук почав ці свої моління чинити щодня...

...Прийшов Пилип. Він із слізьми на очах підійшов до батька і, здається, що вперше в житті обняв його...

„Я молився за вас, тату... і буде далі

молитися"... Від того дня почали бачитися щодня; радилися щодо праці, разом робили, і життя входило щораз міцніше в Савчукову істоту... Проте Василя й Тетяну та їхню хату обминали.

**

Якось у неділю потягло Кліма Савчука до церкви. Дочки заранні впоралися з господаркою й збиралися до Богослужби. Савчук, виряжаючи їх, думав із напруженням, чи не поїхати й йому з ними? Але сталося, що Михась просився за сестрами, а хутора не можна було лишати без догляду. Тож Савчук залишився. Родина поїхала. Він обійшов усю господарку; усе було в порядку. Вийшов за браму й дивився на хати синів — Пилипа та Василя. Там був якийсь рух, пройшло декілька незнаних людей. Потім Василь і Тетяна пішли до Пилипа. Це було дивне, бож між обома синами по смерті Олесі виявився цілковитий розлам. Чого вони пішли до Пилипа? хіба сваритися? Щось химерне...

Клім Савчук знов пішов по подвір'ю, заглянув до скотини. Був легкий морозець і нахмарило так, як то буває на сніг. Савчук безцільно блукав по подвір'ю, то зупиняючись, то знов рухаючи кудись... Усе було так, як і колись; тільки ж тепер за Савчуком невіdstупно блукала нудьга; сум, як камінь, не зсувався з його серця... Він згадав про молитву й пішов до хати. Розгорнув Біблію й почав читати...

„Да не смущається серце ваше: віруйте в Бога, і в Мя віруйте. В дому Отца Моєго обителі многи суть: аще ли же ни, рекл бих вам: иду уготовити місто вам”...

Поволі Савчук заглубився в читання, і знайомий спокій почав увіходити до душі та зсувати з неї каменя...

„Мир оставляю вам, мир Мій даю вам: не якоже мір даєт, Аз даю вам. Да не смущається серце ваше, ни устрашаєт”... Так, він відчував той мир, і готовий був вже молитися... Радів, що не поїхав до церкви; тож він ніколи там не відчував того миру, що тепер. І Клім

пригадав, який він гордий колись виходив із церкви; почував себе задоволеним, переповненим почуттям піхи, вищоти щодо всіх людей, праведності; але не миру, того спокою, що його він так потребував...

Рантом Клім здригнувся: під окном хтось стояв... Це був Пилип... І Савчукові пригадалася та жахлива ніч, якої син був приніс вістку про Олесю, про її затруття Настею та Мотрею... І він мимоволі захолов від згадки...

Проте, це був Пилип, але не той, що тоді. Пилип ніякovo посміхався та несміливо заговорив... Тато самі, нікого нема? Чи не сумно ім? Може б тато пішли з ним до його хати? Там же й Василь і Мотрія. Ще є дехто... Направду, посиділи б разом... Може б татові було легше? І на очах Пилипа з'явилися слізни... Так, він жалував батька, він любив батька. Це було видко... І зворушений Клім устав і мовчки пішов за сином. Його тягнуло ще й почуття дивної цікавости: як це сталося, що сини знов нібито погодилися, зійшлися? А, саме головне — як могла Тетяна дарувати, якщо тепер є дійсно згода? І Клім ішов із сином, поволі говорячи про те, що ось вже й зима настає, треба загати робити коло хати, та ще дещо...

У хаті було декалька душ, але Клім бачив тільки Василя та Тетяну. Обоє всміхалися до нього так любязно та тепло. Пилип заметушився та захвилювався... Нехай тато тут сідаєть, тут ім буде краче; отак, коло столу...

„Почали було читати вже, та й про вас згадали, тату. Так ми вас усі любимо й шануємо так... Як приемно посидіти разом. Ну, то нехай Василь Линник читає далі”...

Тепер тільки побачив Клім за столом того Линника з Ворохбитів, що колись із „литвином” приходив до його хати на читання його Біблії. Савчук побачив і того „литвина” — Ваню Новика із Пісок, що його разом із Линником вигнав тоді з своєї хати. І Савчук почув не то сором, не то каяття, що зробив був то колись... Адже, він — Савчук Клім —

тепер був нібіто вже не той, що тоді: ах, горе, як тяжкий камінь, тепер у нього на душі, і він не може вже робити того, що робив тоді... Так, усе змінилося... І Савчук злегка всміхнувся до обох „штундів”, неначе вибачаючися за минуле, ніби кажучи: „Бачите ж самі, що я вже не той, що колись був”...

А Василь Линник почав говорити знайомій йому, още доперва читані слова:

„Нехай не тривожиться серце ваше. Віруйте в Бога і в Мене віруйте. У домі Отця Мого осель багато. Коли б ні, сказав би вам: Іду наготовити місце вам”...

Слови були ті самі, що й у його Біблії, і зміст їх був той самісінський. Проте було в них щось інше, нове, незнане перед тим. І Савчук, дивуючися їхній зміні, почував, що вони надиво значно легше входять до його серця та значно легше виконують ту саму роботу усування набік з його душі каменя тяжкого.

Линник скінчив читати й почав говорити. Говорив не до них, не до тих, що сиділи разом із ним за столом, а промовляв нібито до себе самого. Казав, що це для нього написане, що Бог звертається до нього; він є той грішник, та нещасна людина, яку Бог хоче рятувати. А для того послав Сина Свого на смерть хресну... Довго говорив Линник до себе. Проте Савчук відчував, що те саме Бог міг би нібито й до нього, до Кліма Савчука, промовити...

Потім усі стали навколошки, і Тетяна почала з слізми молитися. І Клім стояв навколошках і прислухався до молитви Тетяни. А вона просила Бога простити її, бож то вона всьому винна. Бож вона не жила так, як Бог від неї вимагав... І тому Бог за її гріх узяв від неї її донечку Олесю...

Це було дивне, химерне, незрозуміле для Савчука... А коли молився потім і Василь, його син, і Пилип, то й ті просили Господа про прощення. І казали, що й вони винні, грішні... І Линник, і Новик, словом усі просили в Бога, щоб їх простив, бо вони всі винні... Отже, виходило, що тільки один таки Савчук

Клім не винен ні в чому... Савчук нічого не розумів. Але, чи не сміються часом вони над ним, чи не глузують?

Тож Савчук і не молився... Щось стримувало... Ні, це все треба було ще розглянути, обміркувати... Камінь далі лежав на душі...

Коли прощалися, Тетяна підійшла до свекра й через усмішку та через слози сказала:

„Треба було, щоб Олеся вмерла, аби хтось народився”... А Линник переконано ддав:

„Таж написано: Коли зерно пшеничне, упавши на землю, не вмре, то однозастається; коли ж умре, то багато овочу приносить”...

Савчук зівав, що дійсно так написано; але воно тепер якось дивно виходило — усе торкалося Олесі та... та його... І він не зівав, що робити: чи згоджуватися, чи ще ні? Тому мовчав і ніякovo всміхався з сумом... Усі винні й грішні, тільки не він...

Коли ішов додому, маленькі дрібненькі сніжиночки почали спадати з неба й сідати зтиха на все: на землю замерзлу, на траву пожовклу, на гілля безлісне, на хати, на стодоли, на все, на все...

І все поволі починало біліти, ясніти... Ось-ось, і мало б заясніти в його душі, у серці... Проте там було ще й темно, і незрозуміливо...

І тяжкий камінь далі душив... Хоч і почував Савчук, що той камінь може зійті з його душі... Адже, хоч була зима, та й вона не вічна...

Він зівав, що сніг, що почав густішати, усе засипле, усе покриє; мороз скове землю й надійдуть ще й завірюхи, метелиці...

Але він зівав і те, що й зима міне. І що колись прийде весна знов...

Буде далі.

Л. Жабко-Потапович.

Виправлення помилок. Читачі звернули увагу, що в числі 11-12 за минулій 1959 рік у голові 6-ї цієї ж повісті, на стор. 14 написано про молитву Мотрі, коли мусіло б бути за дальшим змістом

ясним, що то молилася не Мотря, а Тетяна. Так, то помилка, бо молилася дійсно Тетяна.

Родина Б. і О. Базилевичів із Пітсбургу звертає увагу, що в останньому числі 5-6 за цей рік у спомині „Світло в темряві” у гол. 10 на стор. 17 — священика Карповича, якого вони добре особисто знали, названо помилково Олександром, а не Андрієм. Так, і то помилка.

За помилки перепрошую, а за звернення уваги на них щиро дякує

Редакція.

ВІДОЗВА

Любі в Христі Брати та Сестри! Мир Вам у Бозі!

Довгі роки ми збиралися в винайнях приміщеннях у невигідних умовах і в тяжких обставинах, проте ревно провадили працю Божу Церкви в Найагара Фолс у Канаді, бож вірили, що ту працю доручив нам Сам Господь Бог, і ми її дбайливо підтримували поміж нашим українським народом.

Ми багато та гаряче молилися щодо цієї справи й благали Господа, аби Він нам показав Його волю та дав вихід із положення.

Господь чудово відповів на наші молитви й дарував нам можливість набути церкву, цебто дім молитви від англійських братів за доступну для нас ціну.

Хоч кошти набуття не дуже високі проте нас, членів — не є так багато; крім того дехто з них вже не працюють; тож сплачувати вартість будинку для нас трохи затяжко. Проте, ми купно зробили, бо віримо, що діти Божі, наші Брати та Сестри, Ви всі, що ми тепер до Вас звертаємося, допоможете нам у міру Ваших сил і спроможностей.

Отож ми тепер і звертаємося з палким проханням до всіх, хто щиро любить Господа та Його справу, аби вони молилися за цю нашу спільну справу її задля Господа підтримали.

Ми будемо Вам усім дуже вдячні на вітві за найменші Ваші пожертви.

Віруючих у ПАСПШатах просимо по жертві скеровувати на таку адресу:

Rev. John Dumych,
6308 Stefenson Av.,
Niagara Falls, N. Y., U.S.A.

А в Канаді на таку:

Mr. John Dolinski,
St. Catharines, Ont., Canada.

Із щирим привітом до всіх, хто любить Господа Спаса:

B. Новак
секретар

I. Долинський
скарбник

ПРОГРАМА

14-ої Конвенції Українського Місійно-Біблійного Товариства-Об'єднання Євангельсько-Баптистських Церков у США,

1-5 ВЕРЕСНЯ 1960 р., м. ЧІКАГО.

Адреса:

First Ukrainian Baptist Church,
1042 North Damen Ave., Chicago, Ill.

Гасло Конвенції: „БУДЬТЕ СВЯТИ”.

Текст: „Як діти слухняні, не застосовуйтеся до попередніх пожадливостей вашого невідання, але за Святим, що покликав Він вас, будьте її самі ви святі в усім вашім поводженні, бо написано: „Будьте святі, — Я бо святий” (1 Петро, 1:14-16).

Бог — величний у красі Своєї святости. Церква — громада святих Його. Святість — норма церковного життя, мірило нашої духовності, нашої принадлежності Христові: „Пильнуйте... про святість, без якої ніхто не побачить Господа”.

В умовах духовного життя сучасності, поглиблення розходжень між теорією та практикою християнського життя, зміни оцінки життя в християнській свідомості, святість, освячення — наша насущна потреба.

Тому всіх учасників нарад та Богослужень, а особливо проповідників, просимо гасло й текста прийняти в основу горливих молитов, глибоких розважань та змістовних проповідей.

ЧЕТВЕР, 1 ВЕРЕСНЯ

7:30 год. вечора: — Урочисте відкриття Конвенції. Привітальне слово президента Товариства - Об'єднання проп. П. Барткова та пресвітера Першої Української Баптистської Церкви в Чікаго проп. І. Поліщук. Привітальне слово голови Об'єднання Гуртків Молоді бр. О. Перехреста та предсіднички Об'єднання Сестер сес. Р. Гентош. Привіти від делегатів та гостей.

Проповідь — проп. М. Теслюк.

П'ЯТНИЦЯ, 2 ВЕРЕСНЯ

8:30 год. ранку: — Молитовний час. Проводить бр. Р. Тростянчук.

9-12 год. ранку: — 1. Вибори президії ділових нарад. 2. Вибори комісій. 3. Звіт із місійної праці за кордоном (у тому числі звіт із подорожі до Південної Америки). 4. Звіт голови О'єднання Гуртків Молоді. 5. Звіт предсіднички Об'єднання Сестер. 6. Звіт членів уступаючого Комітету Товариства-Об'єднання.

12-2 год. по полудні: — Перерва на обід.

2-6 год. вечора: — Прийняття Статуту Об'єднання.

7:30 год. вечора: — Духовно-будуюче Богослуження. Провід — бр. А. Мулько. Словом Божим служитимуть проповідники — В. Гергель і М. Гітлін.

СУБОТА, 3 ВЕРЕСНЯ

8:30 год. ранку: — Молитовний час. Проводить бр. А. Костів.

9-1 год. по полудні: — 1. Вибори нового Комітету Об'єднання. 2. Пляні праці.

1-3 год. по полудні: — Перерва на обід.

3-5 год. по полудні: — Нарада проповідників та проводячих громад (поширенний Комітет).

3-5 год. по полудні: — Ділова нарада представників Об'єднання Гуртків Молоді під проводом бр. О. Перехреста.

3-5 год. по полудні: — Ділова нарада сестер під проводом сес. Р. Гентош.

5:30-6:30 год. вечора: — Спільна Вечеря.

7 год. вечора: — Урочисте Богослуження за програмою молоді. Провід — бр. О. Перехрест.

НЕДІЛЯ, 4 ВЕРЕСНЯ

10-12 год. ранку: — Святочне Богослуження з звершенням Вечері Господньої. Провід — проп. В. Бура. Проповідь — проп. Л. Жабко-Потапович та бр. І. Барчук. Звершення Вечері Господньої — проп. П. Бартків, Г. Домашовець, Л. Жабко-Потапович, І. Барчук.

12-3 год. по полудні: — Перерва на обід.

3-5 год. по полудні: — Євангелізаційне Богослуження. Провід — проп. В. Ковалік. Проповідь — проп. О. Гарбузюк та В. Домашовець.

7 год. вечора: — Духовно-будуюче Богослуження. Провід — проп. П. Бартків. Служіння Словом — проп. І. Думич і І. Домашовець.

ПОНЕДІЛОК, 5 ВЕРЕСНЯ

10-12 год. ранку: — Прощаальне зібрання. Провід — новообраний президент Об'єднання. Служитимуть Словом — А. Костів, І. П'ятковський та проп. І. Поліщук.

Урочистість Богослужень доповнюватимуть хори місцевої Церкви — мішаний, жіночий та чоловічий. Провід усією музичною програмою — бр. І. Поліщук.

Зміни програми, в разі потреби можливі.

Усе братство нашого Об'єднання просямо підтримати цю програму своїми щирими молитвами про особливі Господні благословення в її здійсненні та докласти всіх старань розділити це благословення особистою присутністю на Конвенції.

Адреса відповідальних за прийняття гостей:

G. Blonski,
P. Shepelawec

1537 N. Leavitt, Chicago 22, Ill.
Телефон — НУ 6-4864.

Павло Бартків
президент

I. Беркута
секретар

ОГОЛОШЕННЯ

Духовно-будуючий з'їзд із нагоди відкриття новонабутого дому молитви Української Церкви Християн Баптистів у Наягара Фолс, Онтеріо, Канада, відбудеться в днях 19, 20 й 21 серпня цього року. На цю урочистість Церква запрошує всіх вірних братів і сестер із Канади та з ПАСШ. Адреса Церкви:

*Ukrainian Baptist Church,
395 Ferguson Ave., Niagara Falls, Ont.*

При цьому згадуємо, що під час тих урочистостей має відбутися в тому ж місті засідання Екзекутиви Всеукраїнського Евангельсько-Баптистського Братства. Отже, багато братів проповідників і проводячих Церков виступатимуть і в нашій Церкві. Тож усі прибувайте на цю спільну врочистість!

В імені Церкви: *Іван Думиг.*

ЩЕ ОДНА ПРОСЬБА

Молода Українська Еванг.-Баптист. Церква в Сієтл, штат Вашингтон знов переживає труднощі.

У числі 1.2 „Післанця Правди” писалося докладно про те, як та Церква при допомозі Божії здобула дім молитви.

Тепер виявилася пекуча потреба зробити в тому домі необхідні перерібки, додатки та перебудову.

Мала громада не встане покрити всіх видатків, тим більше, що мусить щомісяця сплачувати борг за самий дім.

Тому Церква в Сієтл просить Братів і Сестер прийти її із допомогою.

Нова молода Церква є місійним фронтом на далекому Заході.

Поможім тій твердині Христовій, аби вона не впала, але встояла в жорстокій боротьбі.

Пожертви висилати на адресу:

*Mr. Nick Freeman
1103 West 61st. St., Seattle 7, Wash.
КОМІТЕТ ЦЕРКВИ*

„Післанець Правди” — орган Українського Місійно-Біблійного Товариства — Об’єднання Евангельсько-Баптистських Церков у ПАСШ.

НОВІ КНИЖКИ

Джон Р. Райс. МОЛІТЬСЯ, ПРОСІТЬ, І ОДЕРЖУЙТЕ. Переклад з англійської мови Марії Гусарик. Наклад видавництва „Дорога Правди”, Торонто-Чікаго 1960 р. Сторінок 425. Ціна . Надзвичайна цінна праця, що її радимо набути кожному, хто шукає духовної розради та насолоди. Писати на адресу:

*“Doroha Pravdy”,
148 Tecumseth Street, Toronto, Ont.,
Canada.*

Євген Мілер. МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ. Переклад з французької мови Валентини Завадської. Наклад видавництва „Говорля” в Нью-Йорку, 1960 р. Сторінок 160. Ціна 1.75 дол. Книга надрукована за допомогою бр. Гр. Домашовця.

Гр. Домашовець. ВИБРАНІ ТВОРИ. Гартфорд 1960 р. Наклад автора. Ціна 2 дол. Ці обидві книжки виписувати від бр. Домашовця по адресі:

*Rev. G. Domashovetz,
18 Williams St., Hartford 5, Conn.,
U. S. A.*

ЗМІНА АДРЕСІВ

*W. P. Gergel, P. O. Box 101,
Frackville, Pa.*

*J. Ohgyn, 442-53 Rd. Street,
Brooklyn 20, N. Y.*

Передплату та пожертви на „Післанця Правди” — чеки, грошеві перекази, тощо висилайте скарбникові на адресу:

*Mr. J. Piatkowski, P. O. Box 228,
FREEHOLD, N. J.*

Рукописи, листування, зміни адрес і замовлення на „Післанця Правди” посиляйте на адресу:

*„Messenger of Truth”,
247 East Roland Road
Parkside, Chester, Pa. U. S. A.*

Презес УМБТ-ва Об. Церков:

Павло Бартків

Редакт.-видавець: *Л. Жабко-Потапович*

Співредагувє: *Ред. Колегія*